

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

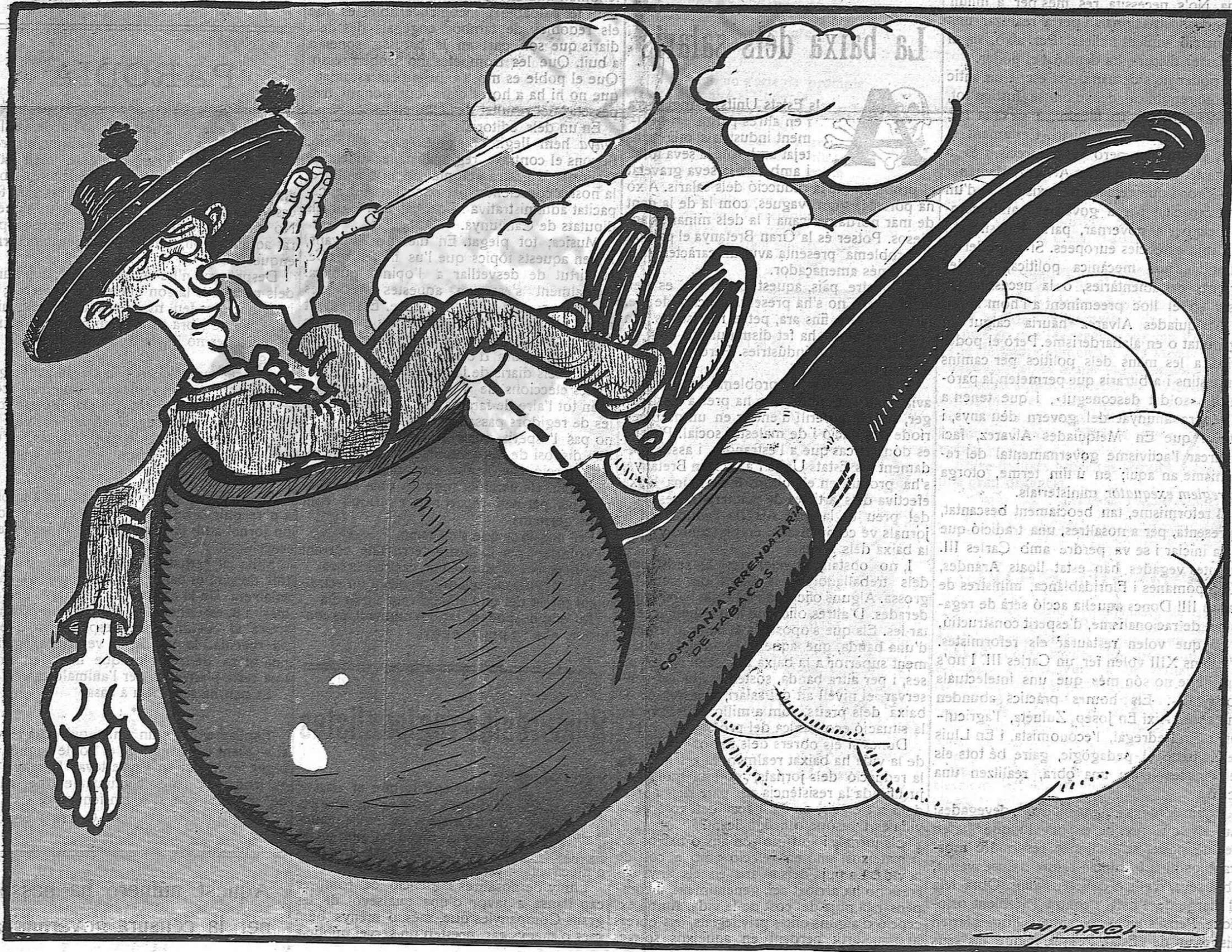
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50, - ESTRANGER, 2'50

EL CONTRACTE DE LA TABACALERA

— Amb això del fumar, ja se sap: a la llarga sempre resulta que el «fumat» sóc jo

La setmana del tabac

Ni la qüestió social, ni el problema aranzelari, ni res del món ha aixecat tanta pols a les Corts d'Espanya com la qüestió del nou contracte amb la Companyia Tabacalera. El Govern i les oposicions han extremat la nota, en forma que un hom es pregunta si d'atxò depèn la salvació del país.

En mig de la lluita encesa—encesa com un esplèndid havano d'aquells que tiren bé—els ministres, amb el màxim tabacaler Allendezalazar, han fet ús de totes les armes. Fins han tret l'article 112 del Reglament del Congrés, l'article de la guillotina, que només surt per les grans solemnitats parlamentàries. Aqueix article és el canó del 42 en les batalles del Parlament.

L'article ha fet el seu efecte. El cop de guillotina ha tallat en sec la discussió. Per reunir els vots necessaris, els diputats de la majoria han hagut de córrer a Madrid, a formar. Lo primer es lo primer. I, a Espanya, pel que es veu, primer és el tabac.

En aquest punt, els polítics i el poble coincideixen. Mentre els polítics fan cúa per a votar el projecte de la Tabacalera, els ciutadans fan cúa per a comprar tabac als estancs. Escola i rebost, va dir En Joaquin Costa. Els espanyols en tenen prou amb tabac. Qui no pot fumar un gros havano, s'accontenta amb un caliquenyo sec. La qüestió és fumar.

La Tabacalera és una institució nacional espanyola. No solament mereix que en honor seu funcioni la guillotina parlamentària, sinó que cal protegir-la, amb una nova llei de jurisdiccions, contra els atacs dels polítics, dels periòdics i dels fumadors.

La comminació reformista

En Melquiades Alvarez no és persona grata ni en altures palatines ni en el poble. No té al seu costat més que una selecció d'homes intel·ligents, tal vegada lo més intel·ligent d'Espanya, i de bona voluntat patriòtica i humana. No's necessita res més per a influir en els destins nacionals i per a realitzar una governació sapient i eficaç. Per això, en el seu darrer discurs, ha demanat el poder.

El poder no's demana—ha escrit un antic periòdic republicà, des d'on se fustiga tot, absolutament tot lo lliberal, i s'exalta tot, absolutament, lo reaccionari. Certament el poder se guanya però se fa precis, i és lo que ha fet En Melquiades Alvarez, demanar a la Corona que remarqui l'existència d'un partit capacitat per a governar i amb competència per a governar, partit indesflorat i únic amb essències europees. Si el poder se obtingués per mecànica política, per les corrents parlamentàries, o la necessitat de posar en el lloc preeminent a l'hom idoni, En Melquiades Alvarez hauria caigut en ingenuïtat o en alabarderisme. Però el poder arriba a les mans dels polítics per camins clandestins i arbitraris que permeten la paròdia del «soldat desconegut», i que tenen a En Maura allunyat del govern deu anys, i natural que En Melquiades Alvarez, faci remarcar l'activisme governamental del reformisme an aquí; en últim terme, otorga els regiem exequator ministerials.

El reformisme, tan beociament bescantat, representa, per a nosaltres, una t'adició que es va iniciar i se va perdre amb Carles III. Quantes vegades han estat lloats Arandes, i Campomanes i Floridablanca, ministres de Carles III! Doncs aquella acció serà de regalisme, de racionalisme, d'esperit constructiu, és la que volen restaurar els reformistes. D'Alfons XIII volen fer un Carles III. I no's digui que no són més que uns intel·lectuals doctrinaris. Els homes pràctics abunden entre ells. Així En Josep Zulueta, l'agricultor, i En Pedregal, l'economista, i En Lluís de Zulueta, el pedagògic, gaire bé tots els reformistes tenen una obra, realitzen una acció.

I quines obres i quines accions, devegades! An els qui pregunten per lo que farien des del poder se'ls hi pot respondre mostrant-los-hi la Institució Lliure d'Ensenyança, obra seva, d'ells o dels seus afins. Obra feta al marge de l'Estat i contra l'ambient ortodoxe. Pensi's en lo que aquests homes farien disposant de l'Estat. Pensi, també, els seus

detractors barcelonins, que el catalanisme no feu res comparable, mentre no disposà del petit Estat que és la Mancomunitat.

I el catalanisme governant, també com En Melquiades Alvarez, hauria pregat al poder moderador no oblidés l'existència d'una colla d'homes que no estan envilitats per la vella política i que senten el fervor d'una Espanya racional i pulcre.

PARADOX

La baixa dels salaris

Als Estats Units, a Anglaterra i en altres països eminentment industrials, està plantejant amb tota la seva força i amb tota la seva gravetat el problema de la reducció dels salaris. Això ha portat ja grans vagues, com la de la gent de mar nordamericana i la dels minaires anglesos. Potser és la Gran Bretanya el país on el problema presenta avui un caràcter més fosc i més amenaçador.

Al nostre país, aquest problema es veu venir, però no s'ha presentat encara de ple. Només hi ha, fins ara, petits fets isolats. La crisi econòmica ha fet disminuir els dies de treball en moltes indústries. Però els jornals no han baixat.

Si, com creiem, el problema es presenta aviat amb l'amplitud que ha pres a l'estranger, anirem a perill d'entrar en un nou període d'agitació i de malestar social. Perquè es dona el cas que a l'estranger, i assenyaladament als Estats Units i a la Gran Bretanya, s'ha produït en els últims mesos una baixa efectiva dels articles de primera necessitat i del preu de la vida. Així, la reducció dels jornals ve compensada, en part almenys, per la baixa dels preus.

I, no obstant, ja veiem que la resistència dels treballadors a la baixa de sous és grossa. Alguns oficis han acceptat baixes moderades. D'altres oficis no han volgut acceptar-les. Els que s'oposen a la baixa al·leguen, d'una banda, que aquesta és proporcionalment superior a la baixa del preu de les coses, i per altra banda, sostenen que cal conservar el nivell alt del salari, a despit de la baixa dels preus, com a millora efectiva de la situació econòmica del proletariat.

Doncs si els obrers dels països on el cost de la vida ha baixat realment es resisteixen a la reducció dels jornals, ¿no està molt més justificada la resistència per part dels obrers del nostre país, on la baixa del cost de la vida és il·lusòria o insignificant?

Els jornals i sous no són alts o baixos en si mateixos, sinó en relació amb el cost de la vida. La puja dels salaris en els anys darrers no ha arribat ací, generalment, a compensar la puja del cost de la vida. Amb l'excepció d'alguns oficis privilegiats, els obrers hi han sortit perdent en aqueixos sotrac

dels preus i els jornals. Encara hi ha perdut més la classe mitjana que viu d'un sou.

Només faltaria, doncs, que abans de baixar el preu de la vida baixés el preu del treball. Això seria el món a l'inrevés. La deixadesa, l'incapacitat i la ignorància del Govern espanyol en matèries econòmiques és causa que en el nostre país presenti majors dificultats el present problema de la baixa dels salaris, que es va fent universal.

FULMEN

Tot menys portar l'atxa

Malgrat els cops de bombo prodigats per l'orgue regionalista, no hi ha qui es recordi de que tenim al damunt unes eleccions provincials. El cos electoral roman atuit ans que distret. La massa ciutadana experimenta altres preocupacions que la que suposa el pensar en renovar els diputats de la Mancomunitat.

De tant en tant, sorgeix a la llum publica qualche gasetilla oficiosa, tramada en els domicilis dels interessats en l'assumpte. El solt topa amb la indiferència de la gent, que somriu desdenyosament a la lectura de la prosa electorera. L'elector de bona fe esdevé més esquerp, de dia en dia. L'excepcionisme i la desconfiança han pres en el seu esperit, galvanitzat pel desgany. Per a desentumir-lo i treure'l de casa, caldria un revulsiu qual fórmula no endevinem per ara.

Aquesta actitud del elector ciutadà o camperol, enfront a la cridòria dels professionals de la política, és un bé o implica un dany? No som nosaltres els cridats a esbrinar el fenomen que ens limitem a anotar solament.

El fet palpable i incontrovertible, és que els redobles de tambor engegats des dels diaris que són part en la batussa, sonen a a buit. Que les trompetes no troben resson. Que el poble es mostra justament escamat i que no hi ha a hores d'ara qui dongui tres pesetes del resultat de la lluita.

En un dels editorials de *La Veu de Catalunya* hem llegit el significat de l'elecció. Segons el confrare regionalista, es tracta de reafirmar la nostra voluntat de poble lliure; la nostra consciència nacional; la nostra capacitat administrativa i política; d'el·legir els diputats de Catalunya.

Musica, tot plegat. En dies no llunyans, tenien aquests tòpics que l'us ha fet malbé, la virtut de desvetllar a l'opinió pública. Actualment s'escolten aquestes prediques patriòteres, com qui sent ploure. El moment actual i la indòle dels problemes plantejats avui a Catalunya, reclamen quelcom més que la literatura d'ocasió que alimenta les planes dels diaris de la parròquia.

Les eleccions de diputats provincials tindran tot l'aire de fantasia que notarem quan les de regidors passades. Triomfarà en elles, no pas l'esperit català o anticatalà, sinó el que disposi de més recursos per a trampejar l'elecció, cas de que com sovint succeeix, no pactin els bàndols enemics una avinensa que els permeti repartir-se el triomf com bons germans.

Per nosaltres que s'ho facin. Voldríem per la nostra terra una corrent republicana i catalaníssima, cara a Europa.

Per dissort ens veiem obligats a un retraïment forçat del que bé sortirem algun dia.

Lo que no podem fer, de moment, és conformar-nos en portar el ciri.

Hipocresies regionalistes

Varem llegir lo que el senyor Maynés, gefe de la majoria regionalista del nostre Ajuntament, digué en una sessió respecte a les Companyies d'Electricitat i vàrem fer nos creus.

Lluny de nosaltres l'intenció de rompre cap llansa a favor d'una qualsevol de les grans Companyies que, més o menys bé i més o menys car, presten un servei públic a

Barcelona. Medis sobrats tenen elles per a defensar-se si algú les ataca. Ademés no volem que ningú suposi que ens han donat mitja pesseta per corrompre'ns.

Però tampoc pot consentir-se que's tracti als ciutadans de Barcelona com si fossin pagesos de Vallbarjaula i En Maynés, en aquella sessió, va fer-ho d'una manera descarada, cercant l'adhesió de les oposicions i l'aplaudiment de la galeria.

Digué que era hora de procurar per tots els medis una rebaixa en els preus de la llum elèctrica, posant a rotllo an aquestes grans Companyies que guanyen els milions a cabassades donant un servei car i dolent.

I ara bé la bona. ¿Saben perquè En Maynés malparlava de les Companyies d'Electricitat? Doncs, perquè aquestes, en defensa de la butxaca dels seus clients, s'havien oposat a que prosperés un acord de l'Ajuntament carregant el preu del kilowat-hora en prop de sis cèntims.

Les Companyies cobren a setantacinc cèntims el preu de la llum particular. Sobre aquests setantacinc cèntims l'Estat hi carrega un impost del 17 per 100. Sobre aquest disset per cent, el Municipi hi afegeix un trenta per cent. I ara, encara volia l'Ajuntament afegir-hi un nou arbitri de prop de sis cèntims. Naturalment que aixis els rebuts de les Companyies pugen un fuital de pesetes i elles s'emporten les malediccions dels que han de pagar-les.

La claror és avui més barata que vint anys enrera i si no ho és més, que no's dongui la culpa solsament a les companyies que serveixen electricitat sinó igualment a l'Estat i al Municipi que també volen sucari-hi i que continuament barrinen la manera d'apujar els impostos crescuts que ja pesen sobre el pobre consumidor.

Queixar-se de que la llum no sigui més barata i proposar nous arbitris per a encarrir-la, és una de les moltes hipocresies a que ja'ns tenen acostumats els regionalistes.

JEPH DE JESPU

PARODIA

Aquesta nit m'ha desvetllat un soroll estrany, un rec-rec, que en el meu estat de inconciència no sabia entendre. He encès el llum, he resseguit tot casa i no he trobat la causa que'l justificués. No cal dir que en encendre el llum, ha parat aquell soroll, dificultant la meva nocturna enquesta.

Després me n'he entornat al llit, ben lluny dels meus ulls la són que el còs apeteixia; la imaginació es feu mestressa dels meus nírvis, i l'òptic vibrà sota la impressió, l'enuig produït per no haver trobat el motiu de la saragata.

S'ha reproduït el rec-rec i ja no he volgut perdre més temps remoyent objectes, prometent-me mentalment aprofitar la claror del nou dia per a perseguir el ratolí, doncs ja ja no'm cabia dubte de que's tractava d'un rosegador d'aquella raça.

Ha arribat el dia: m'he llevat i m'he posat a perseguir la bestiola, ben decidit a perdre un jornal amb tal d'aconseguir la seva destrucció.

M'ha fet pernabatre de mala manera el ratolí, deixant el bagul per a amagar-se sota la calaixera. De la calaixera a l'armari i de l'armari a la carbonera. Al fi he pogut clavar-li sobre el còs una sola d'espardenya, que li ha reventat la pell de la ventresca, agafant una mena de tremolor que m'ha fet sentir una certa planyença per l'animaló casolà.

La pau ha sigut feta a casa.

Explico el cas a un amic, qui posà al cas el següent comentari: Si el poble hagués sapigut fer lo que tu a casa teva, Espanya no es trobaria corcada continuament pel rosec dels ratolins que se'n van fent amos.

A. COSTA I SENDRA

Aquest número ha passat per la censura governativa

El tret per la culata

El marasme i l'indiferència per tot allò que es refereix a les eleccions, no és, com algú podria creure, privatiu de casa nostra.

Arreu d'Europa, el poble, tractant-se de emèrer el vot, s'hi pensa una mica. El fet, d'excelsa importància, diu el descrèdit en que ha caigut la política i la necessitat de que es renovi l'actual sistema, a base de un més ample sentit de la justícia del que ha vingut imperant fins ara.

A França—per a no anar més lluny—hi ha qui es preocupa fortament de l'indiferentisme dels electors, en cridar-se'ls per a fer us del dret electoral.

Ara mateix, han proposat uns diputats que s'apliquin sancions severíssimes, als electors que es mostrin refractaris en depositar el vot. Demanen, al ensem, la creació de premis d'encoratjament pels qui compleixin regularment el seu deure de ciutadania.

Segons els parlamentaris de referència, podria avisar-se als electors que desertessin el seu lloc, sense justificar la inhibició. En cas de reincidència, s'aplicaria als mateixos la pena que suposa excluir-los de les llistes electorals per a un terme de quatre anys. D'incorre en un tercer manament, la suspensió absoluta de tot dret polític.

L'elector que es trobés en aquest cas, restaria privat d'aspirar als llocs de l'administració pública. No podria ésser nomenat funcionari, ni pretendre honors, o condecoracions de cap mena. Per si lo exposat sigüés encara poca cosa, se li augmentarien els impostos en el tant per cent que s'acordés.

Això seria lo que podríem dir-ne, la creu de la medalla.

La cara, consistiria en facilitar al bon elector una mena de carta cívica, que li donaria dret, cas d'ésser casat i pare de família, a certs desgravaments en determinats impostos.

Creiem que n'hi ha prou amb lo apuntat, per a demostrar lo dit al comensament, respecte de la crisi agudíssima, que arreu del món s'observa, tocant a l'exercici del dret electoral.

El ciutadà s'allunya cada dia més de la política, convençut de l'ineficàcia d'aquesta per a remeiar els seus mals.

Tinguin en compte, que es tracta de països que no són el nostre, i en els que els mots *dret* i *justícia*, tenen encara algun significat.

A Espanya, s'explica la cosa doblement. El poble, burlat, cansat i escarnit, té motius de sobres per a adoptar certes determinacions, que no justificarem, emprò, que tampoc discutim.

Tornant a la proposició dels diputats francesos, base d'aquesta nota, cal convenir que tant mateix es prenen massa feina, per a arribar a resultats mínims.

Tot fa pensar que el dia que l'elector mandrós, o recalitrant, es decideixi a votar, ho farà en contra dels que li hauran imposat l'obligació.

Aquests, veuran a les hores, que el tret els surt per la culata.

Espurnes

Segons noves, procedents de bones fonts, Mr. W. Friese Greene, el cèlebre inventor del cinematògraf, acaba de fer el darrer badall.

La cosa, fins aquí, res té d'extraordinària, perquè sobrerament sabem tots

que des del cap coronat an el que passa en ruí barca, ningú pot restar lliurat de les garres de la Parca.

Lo realment important, sensible i desconhortador de tal succés, és que l'hèroï d'un dia, aquell que, mercès al seu descobriment, ha fet enriquir d'or a centenars d'artistes i empresaris, hagi baixat a la tomba amb el cor flagellat pels desenganys i en la misèria més absoluta.

Davant d'aquestes anormalitats de la vida que, dissortadament, registra la història amb

excessiva abundor, forçós és reconèixer que aquell tipu popular barceloní, conegut per «Girona pobre», estava assistit de la més completa raó quan, a l'ésser preguntat pel concepte que li mereixien els homes que's sacrificaven pels avenços de la Humanitat, responia, tot fent una rialleta desdenyosa:

Qui per la Humanitat lluita,
de tonto tindrà el cervell;
el savi és, per mí, el qui logra
qu'ella treballi per ell.

Breva que l'esmentat *personatge* va gaudir una pila d'anys, cantant-ne arreu, arreu, les seves excel·lències.

Sembla que En *Santiago* Alba i En *Manolito* Allendesalazar fa ja alguns dies que's cerquen les pessigolles.

L'altra tarda, en plena Cambra dels pares de la pàtria, van engegar-se mutuament tal ramellet de *piropos*, que els peixaters del mercat del Born s'han apressat a afegir-los en el seu extensíssim repertori, a l'objecte d'endressar-los a les compradores regatonas, que'ls hi menyspreuen la mercaderia.

De què prové aquesta tivantor?
Males llengües asseguruen que tot és qüestió d'enveges de quefatures.

Nosaltres no som tan mal pensats. Nosaltres el màxim que creiem és que tot és qüestió de fum; millor dit, d'una cosa que fa fum, com, per exemple, els puros de la Tabacalera!

Són tan *paladeables* els enfaixats!
Sobre tot si no costen cap diner.

D'un diari:
«Por los salones de gran moda comentábase estos días la noticia de que la hoy famosísima estrella, Rubye de Remer, había adquirido unos pendientes valorados en cincuenta mil duros.»

D'un altre diari:
«El maestro de instrucción primaria del pueblo de Paniagua, ha solicitado del Ayuntamiento que le sea cedido un trozo de terreno cercano a un torrente, con el fin de que los domingos y demás fiestas de guardar, pueda dedicarse al cultivo de algunas hortalizas.»

»Funda el ilustrado funcionario su solicitud, en que de esta suerte podrá atender mejor a su subsistencia.»

Al anà això a comentar,
bon punt em posava a escriure,
he començat a rumiar...
i no he sabut si plorar
o si fer-me un tip de riure.

TATIS

Clams d'un fumador

Diu que'l Congrés fa uns quants dies està que sembla un infern; uns, contra l'Arrendatària, altres, en pro del Govern.
¿Causa de la sarracina?
Aquesta interrogació:
Acabat el monopoli,
¿ha de renovar-se o no?
I mentres ells discuteixen si serà o si no serà, jo, víctima d'uns i d'altres, em veig privat de fumà.

El Govern desitjaria, pel bé seu i del país, que, renovant l'antic pacte, l'Arrendatària seguis. Els altres, molt al contrari, diuen que lo que convé és que'l mateix Govern sigui el que faci d'estanque.
La disputa dura i dura, més furiosa com més va, i jo entre tant em pregunto:
¿Com ho haig de fer per fumà?

Perquè la qüestió és aquesta: hi ha un Centre reconegut, hi ha Empresa, hi ha monopoli, però tabac, ¡turururú!
Els estancos són un misteri, les *sacas*, una il·lusió, i per un trist puro es formen unes cües que fan pó.
¿Per què, doncs, tanta masega, i tant bullí i tan cridar, si a la fi també resulta que'l poble no pot fumar?

Mal ho fa l'Arrendatària, però, si la solució es a l'últim despendir-la, ¿ho farà el Govern millò?
Uns no's resolen a creure-ho, altres afirmen que sí, jo, aturadit per la polèmica, barrino... i no sé què di.
Només sé que la petaca la tinc buida dies hà i que, més que sentí arengues, voldria poguer fumà.

Si això no s'arregla prompte, un dia aniré al Congrés i encarant-me amb aquells «tios», els hi diré: Caballès: En lloc de passar les hores xerrant i insultant-se a crits, ¡facin que'ls estancos es trobin abundantment proveïts! Aquesta és la gran bandera que hauríem de tremolar: ¡fora cües, fora *primas* i que tots poguem fumar!

C. GUMA

NOTES ESPANYOLES

MILITARS I MESTRES

Segueix Espanya la seva història: mentre destina molts milions als augments de sous als militars, oblidat les consignacions necessàries per als mestres.

Prou es demana continuament, amb la cara llastimosa i compunjida del que no té grans recursos materials per a viure; prou es dediquen actes d'agraïment als que, amb la seva gestió han conseguit una petita millora (vegi's l'homenatge recent al Conciller de Instrucció senyor Vincenti); prou es reben de tots els indrets queixes continuades i justes; però el Govern, junt amb la majoria del poble espanyol, insensible a tota qüestió de cultura, segueixen mirant a l'escola com una cosa secundària. I entenent-ho així els *politics*, posen el Ministeri d'Instrucció a darrer terme. En ell debuten els manobres que per primera volta obtenen una cartera, tant se val si han sigut advocats, com enginyers, com periodistes, com apotecaris. Qualsevol és bó per a estar al front de l'ensenyança espanyola.

I mentre es mira amb aquesta indiferència a l'escola veiem que els militars van emportant-se'n la major part del pressupost; veiem que al Marroc s'hi segueixen gastant els milions. I tot això per a engrandir a Espanya? Per ventura no s'engrandeix la pàtria donant el degut impuls a l'escola, formant homes aptes i conscients, que siguin un valor positiu dins de la societat que tenen el deure de portar per camins de prosperitat, donant la deguda protecció als mestres, éssers encarregats de portar la llum a les joves intel·ligències? Que per ventura no s'afiança el prestigi d'un poble tenint en alt concepte a la cultura?

I si comparem l'estat dels mestres amb el dels demés funcionaris de l'Estat també veurem manifesta aquesta arbitrarietat. Veiem com mentre els mestres, als que se'ls exigeixen quatre anys de penosos estudis i unes oposicions, cobren 2,000 pessetes (amb gran descompte) els empleats de Correus i Aduanes, per exemple, als que només se'ls exigeixen unes oposicions, percebeixen 3,000 pessetes com a sou d'entrada. Nosaltres no pretenem que's disminueixin els estudis, els exercicis per a probar l'aptitud. Al contrari. Voldríem exigir encara més; però donant, al costat d'això, la deguda retribució.

I és que una vaga de mestres no preocuparia ni al govern ni al poble, mentre que una vaga dels demés funcionaris posa en perill la vida administrativa de la nació. En un país en que les *revoltes* són tan freqüents, es té de tindre contents a tota mena de funcionaris. Això és d'una lògica aplastant.

Es amb aquest concepte de les institucions espanyoles, és amb aquesta manera de fer dels nostres governs com seguim escrivint la nostra història, història plena d'arbitrarietats.

Entre militars i mestres seguirà havent-hi una gran distància.

FERMÍ PALAU CASELLAS

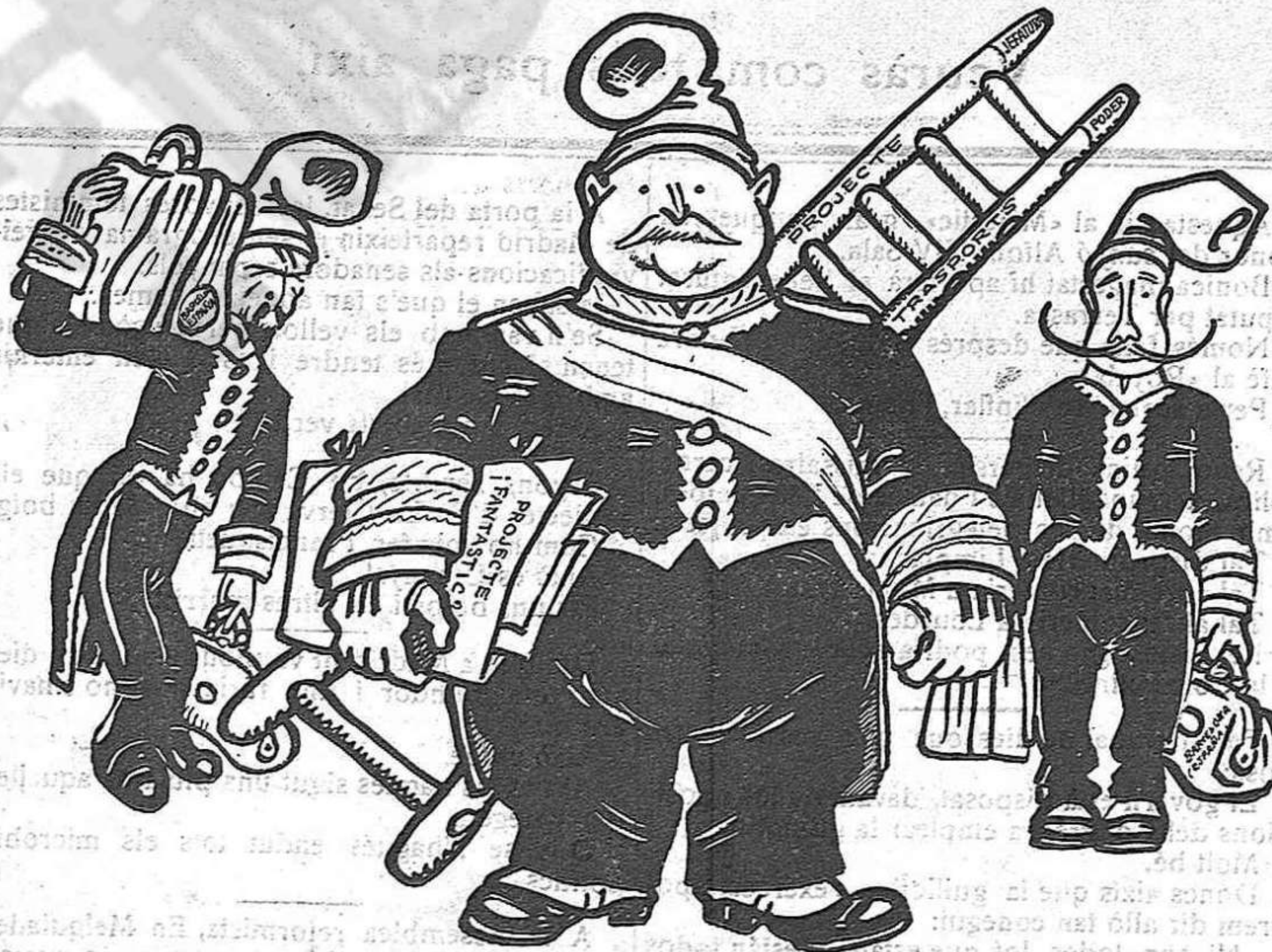
Nota de fora

Reus.—Al nostre Ajuntament, de quan la mort del Alcalde de R. O. senyor Sardà, que no s'hi acostaven més que uns quants regidors que amb el jove advocat En Joan Loperena a l'Alcaldia anaven fent, i a dir veritat, havien fet més aqueixos quants regidors en tres mesos que cap Ajuntament en els dos anys que duren; doncs aquests pocs regidors enraonaven poc i feien feina, al revés de lo que tenen per costum els ajuntaments, tan municipals, com provincials, com nacionals.

Mes heu's aquí que ara la proximitat de les eleccions provincials ha fet canviar de parer als edils vaguistes i aquests amb l'excusa del *bè de Reus* han retornat al treball capitanejats per un alcalde de R. O. de l'U. M. N., al qui un setmanari republicà radical autonomista (?) califica de *distinguido amigo*.

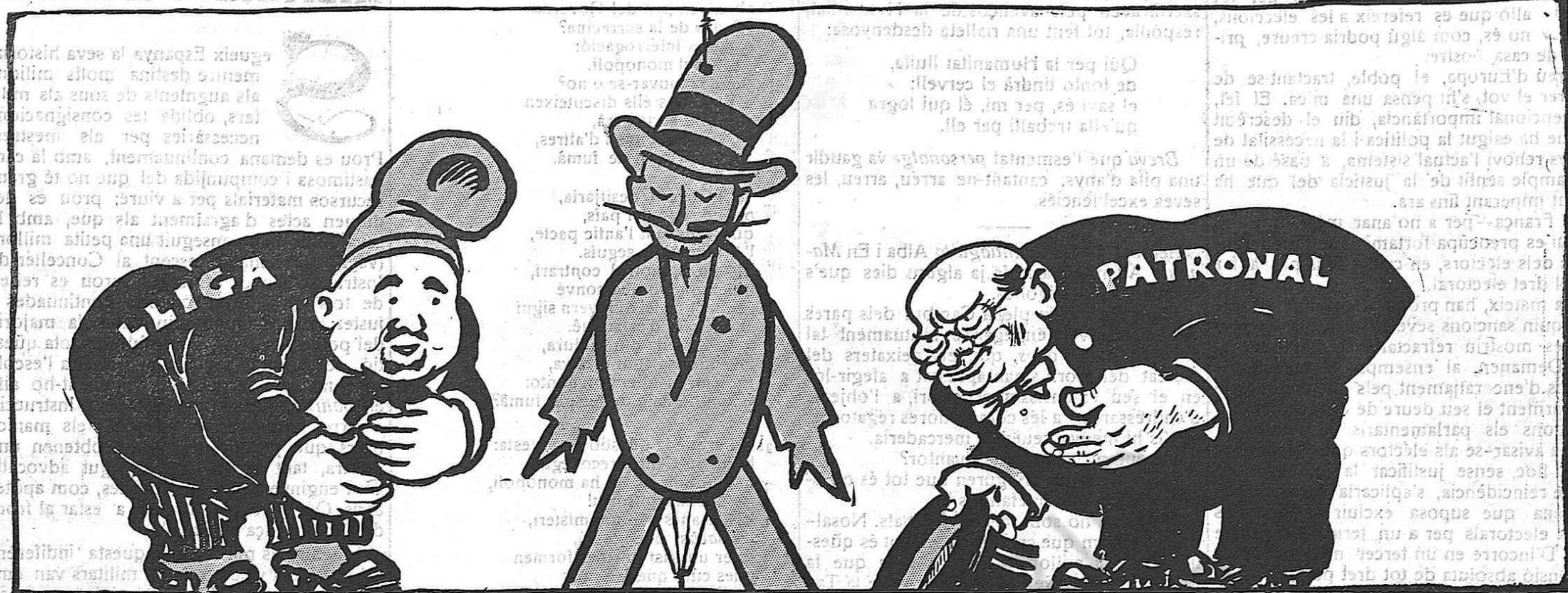
Pobre Reus, i com et tens de veure! Allò de que a Reus per un tanto no diuen res, es tindrà de modificar i dir que a Reus no diem res ni per tota una partida. És a dir, no diem, no fem!... que dir rail!... El dir no *delxones*.

La visita d'En La Gierva

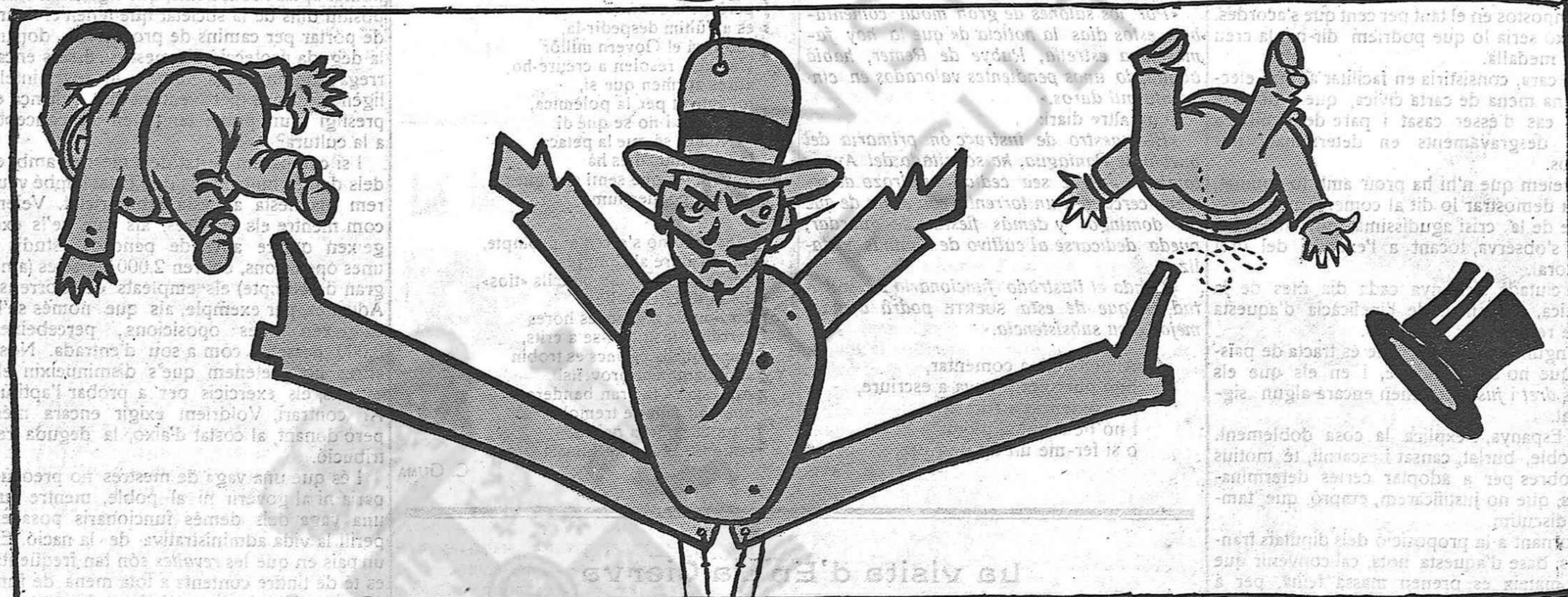

—Aquí'm teniu, catalans!
Vinc a esborrà, amb els meus plans,
el record que encara us cou
del funest any 909...

LA QUESTIÓ DEL ARANZEL

Fes favors a segons qui...

Veuràs com te'ls paga així!

REPICS

A Reus, segueixen sense alcalde. Nosaltres seguim disfruitant de alcalde i de regidors.
Lo qual vol dir que poden aconsolar-se els veïns de Reus.
Pensant que al món sempre hi ha un pitjor.
Sembla que'ls regionalistes estan d'allò més contents perquè, aquesta vegada, la representació nacionalista a la Diputació de Barcelona, serà de vintiquatre diputats en lloc de vintiu.
Tan se val. El número no fa la cosa.
Val més pocs i que compleixin com a nacionalistes, que no pas molts i que facin lo que venen fent els diputats de la «Lliga»... i del Somentent.
Que vingui un dia de proba i ens veurem les cares.
Demà, diumenge, al Palau de la Musica, el President senyor Puig i Cadafalch, donarà una conferència per a jutjar la tasca realitzada per la Mancomunitat.
L'acte no serà públic.
Maul!
Els judicis a porta tancada, sempre acostumen a amagar coses lletges.

Aquesta nit, al «Majèstic», gran banquet en honor del sanyó Alfons XIV Sala.
Bonica magestat hi aportarà el beneventurat diputat per Terrassa.
Només falta que després el duguin a prendre cafè al «Royal».
Per a acabar-se d'inflar, l'home.
Renoí, quina dispersió de missaires, carcatòtics, xarrupa-llanties i dames de Estropajosa, amb motiu de les pelegrinacions en projecte!
Tal dia: romeria a Limpías.
Tal altre dia: romeria a Montserrat.
Tal altre: romeria a Lourdes.
-I el reste... ¿no se'n podria anar a romeriar a la Conxinxina?
Fa un grapat de dies que no's parla d'altra cosa:
El govern està disposat, davant de les oposicions del Congrés, a emprar la guillotina.
Molt bé.
Doncs aixís que la guillotina s'exerceixi, podrem dir allò tan conegut:
«Ni son todos los que están, ni están todos los que son.»
El diari madrileny A B C ha obert en els seus salons una grrrandiosa Exposició de Ventalls.
Ja ho necessitava.
Perquè li fa molta falta «donar-se aire».
Sobre tot, aire europeu i liberal.

A la porta del Senat, les senyores feministes de Madrid reparteixin el seu programa de reivindicacions als senadors espanyols.
Ja saben el que's fan aqueixes dames.
Se'n van amb els velloits perquè són els que tenen el cor més tendre i es deixen enternir amb més facilitat.
A cent anys, coteta verda!
Segons sembla, En Cambò ha dit que els projectes d'En La Cierva són obra de un boig.
Com ho vols fer, Francisquet!
Això és Espanya!
Els uns bojos i els altres murrís!
Diu que a Madrid hi va ploure aquests dies amb una abundor i una fúria com no s'havia vist mai.
Això va bé.
Al menos hagués sigut una pluja de aquelles que netegen.
Que se n'hagués endut tots els microbis polítics.
A la Assemblée reformista, En Melquiades Alvarez ha declarat palesament que «lo que ell vol és que el deixin manar».
Manar?
Ja estan ben segurs els taquígrafs que va dir manar?
Es que podria ésser que la n del mig de la paraula fos una m.
I a les hores, el sentit canviaria per complert.

A la fàbrica de tabacs de Madrid, les cigarres han declarat un *plante* que no se sap quant durarà.
Ve't aquí un incident que poden afegir a la carestia dels estancs.
Com si diguessim: un nus a la cua.
Correspondència
Andresito: Allò de la Pasqua Negra era perillós. L'altra, anirà. C. P. F.: El pensament no està mal, però la prosa, de tan incorrecta, no és aprofitable. -A. F. B.: Rebut, i tantes gràcies. -F. P. C.: La prosa ens convé més. No obstant, els versets entren en cartera. -Roig-Vergés: Mercès per les quartel·les enviades. -M. G. Mir: Mirarem d'aprofitar lo que bonament es pugui. -S. N. (Martorell): No és possible complaure'l per varies raons. -Tatis: Rebudes les *Espurnes*, i tantes mercès. -F. P. C.: Un xic retocadet, anirà l'article. Tal com era, i en les presents circumstàncies... sap?... també ens el haurien retocat per força. -J. S. (Mataró): Miserietes de la vida i de les quals val més no fer-ne *bombo*. Els enemics hi posarien un pam de greix. -J. C. i P.: S'hi farà el que's pugui. I tantes gràcies. -A. F. B.: Ho sentim moltíssim, però com que mai se retornen els originals, el seu... tampoc va guardar-se. -Eudald Sala: De tres, un; i el primer.
Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8